Dissabte Sant

Text de l'Evangeli ( ):

«---»

Mn. Enric CATALÁN Andrés
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem el gran repòs del Dissabte Sant. Dins del "tríduum" Pasqual, freqüentment centrem l'atenció en la Passió o la Resurrecció del Senyor, però oblidem sovint el vincle entre ambdues: el Dissabte sant. Potser és perquè el silenci profund d'aquest dia s'ofega fàcilment en el soroll del nostre món. I, tanmateix, és en aquest silenci que adquireix sentit la paraula. La mort de Jesús no és simbòlica: és real. No només s'ha solidaritzat amb els vius —en la seva encarnació— sinó que, des del sepulcre, també s'ha solidaritzat amb els morts.

Una dona de la parròquia de Sabadell (Barcelona) visitava el cementiri cada dissabte; deia que li agradava la pau del lloc. I és que "cementiri" vol dir "dormitori" en grec, lloc de repòs després de la gran activitat. Ahir —Divendres Sant— a la Creu, Jesús completava l'obra de la redempció. Avui, al sepulcre, descansa. No actua. És pura passivitat confiada. S'abandona en mans del Pare, sabent que serà alliberat.

El descens de Crist va més enllà del sepulcre: baixa als inferns, a l'abisme, al regne dels morts. Com Jonàs dins del monstre marí, Jesús coneix la mort des de dins, la sondeja, tal com també farem nosaltres algun dia. Però el Dissabte Sant no només afirma que el Fill de Déu ha reposat entre els morts, sinó també que n'ha tornat d'allí. El Pare no l'ha deixat en aquell regne, sinó que l'ha alliberat dels seus lligams. El monstre de la mort no ha pogut retenir pres Aquell a qui el Pare estima.

I si no ha pogut retenir-lo a Ell, tampoc podrà retenir els qui han escoltat la seva veu: els justos que descansaven en la mort. Aquest és el misteri profund del Dissabte Sant, un silenci més eloqüent que mil paraules. Preparem-nos, en aquest silenci, per a la Pasqua. Per a la paraula renovada que escoltarem aquest vespre. «Per això s'ha alegrat el meu cor, exulta la meva llengua i la meva carn reposa esperançada» (Ps 16,9).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «¿Quina idea de Déu hagués pogut abans formar-se el home, que no fos un ídol fabricat pel seu cor? Era incomprensible i inaccessible, invisible i superior a tot pensament humà; però ara ha volgut ser comprès. De quina manera?, et preguntaràs. Doncs jaient en una menjadora, predicant a la muntanya, passant la nit en oració; o bé penjant de la creu...» (Sant Bernat)

- «La tenebra divina d'aquest dia, d'aquest segle, que es converteix cada vegada més en un dissabte sant, parla a les nostres consciències. Té en si alguna cosa consoladora perquè la mort de Déu en Jesucrist és, al mateix temps, expressió de la seva radical solidaritat amb nosaltres. El misteri més fosc de la fe és, simultàniament, el senyal més brillant d'una esperança sense fronteres» (Benet XVI)

- «La mort del Crist va ser una mort autèntica, en tant que posà fi a la seva existència humana terrenal. Però, a causa de la unió que la persona del Fill mantenia amb el seu cos, no va reduir-se a una despulla mortal com els altres, perquè 'no era possible que la mort el dominés' (Ac 2,24) (...). La Resurrecció de Jesús 'al tercer dia' (1Co 15,4) n'és la prova, puix que es creia que la corrupció es començava a manifestar des del quart dia» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 627)

Altres comentaris

«---»

Père Jacques PHILIPPE
(Cordes sur Ciel, França)

Avui no meditem un evangeli en particular, ja que és un dia alitúrgic. Però, amb Maria, l'única que ha romàs ferma en la fe i en l'esperança després de la tràgica mort del seu Fill, ens preparem, en el silenci i en la pregària, per a celebrar la festa del nostre alliberament en el Crist, que és l'acompliment de l'Evangeli.

La coincidència temporal dels esdeveniments entre la mort i la resurrecció del Senyor i la festa jueva anual de la Pasqua, memorial de l'alliberament de l'esclavatge d'Egipte, permet de comprendre el sentit alliberador de la creu de Jesús, el nou Anyell pasqual, la sang del qual ens preserva de la mort.

Una altra coincidència en el temps, menys assenyalada, però alhora molt rica en significat, és la que hi ha amb la festa jueva setmanal del "Sabbat". Aquesta comença el divendres a la tarda, quan la mare de família encén els llums a cada casa jueva, acabant el dissabte a la tarda. Això recorda que després del treball de la creació, després d'haver fet el món a partir del no-res, Déu reposà al setè dia. Ell ha volgut que també l'home descansi al setè dia, en acció de gràcies per la bellesa de l'obra del Creador, i com a senyal l'aliança entre Déu i Israel, essent Déu invocat en la litúrgia jueva del Sabbat com l'espòs d'Israel. El Sabbat és el dia en què es convida a cadascú a acollir la pau de Déu, el seu "shalom".

D'aquesta manera, després del dolorós treball de la creu, «retoc en què l'home és forjat novament»,

segons l'expressió de Caterina de Siena, Jesús entra al seu repòs en el moment en què s'encenen les primeres llums del Sabbat: «Tot s'havia acomplert» (Jn 19,3). Ara s'ha terminat l'obra de la nova creació: l'home presoner antany del no-res del pecat esdevé una nova criatura en el Crist. Una nova aliança entre Déu i la humanitat —que res podrà mai trencar— acaba de ser segellada, ja que en endavant tota infidelitat pot ser rentada en la sang i en l'aigua que brollen de la creu.

La carta als Hebreus diu: «Queda un repòs sabàtic reservat al poble de Déu» (4,9). La fe en el Crist ens dóna accés a això. Que el nostre veritable descans, la nostra pau profunda —no la d'un sol dia, sinó per a tota la vida— sigui una total esperança en la infinita misericòrdia de Déu, segons la invitació del Salm 16: «La meva carn reposarà en l'esperança, ja que tu no lliuraràs la meva ànima a l'abisme». Preparem-nos amb un cor nou per a celebrar amb joia les noces de l'Anyell i deixem-nos esposar plenament per l'amor de Déu manifestat en el Crist.

Altres comentaris

«---»

Mn. Joan BUSQUETS i Masana
(Sabadell, Barcelona, Espanya)

Avui, pròpiament, no hi ha "evangeli" per a meditar o —millor dit— s'hauria de meditar tot l'Evangeli en majúscula (la Bona nova), perquè tot ell desemboca en el que avui recordem: el lliurament de Jesús a la Mort per tal de ressuscitar i donar-nos una Vida Nova.

Avui, l'Església no se separa del sepulcre del Senyor, tot meditant la seva Passió i la seva Mort. No celebrarem l'Eucaristia fins que haurà finit el dia, fins demà, que començarà amb la Solemne Vetlla de la Resurrecció. Avui és dia de silenci, de dolor, de tristesa, de reflexió i d'espera. Avui no trobem la Reserva Eucarística al sagrari. Hi ha només el record i el signe del seu "amor fins a l'extrem", la Santa Creu que adorem devotament.

Avui és el dia de fer costat a Maria, la mare. L'hem d'acompanyar per a poder entendre una mica el significat d'aquest sepulcre que vetllem. Ella, que amb tendresa i amor guardava en el seu cor de mare els misteris que no acabava d'entendre d'aquell Fill que era el Salvador dels homes, està trista i dolguda: «Als seus vingué, i els seus no l'acolliren» (Jn 1,11). És també la tristesa de l'altre mare, la Santa Església, que es dol del refús de tants homes i dones que no han acollit Aquell que per a ells era la Llum i la Vida.

Avui, tot pregant amb aquestes dues mares, el seguidor de Crist reflexiona i va repetint l'antífona de la pregària de Laudes: «Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort i una mort en creu. Per això, Déu l'ha exalçat i li ha dat aquell nom que està per damunt de tot altre nom» (cf. Fl 2,8-9).

Avui, el fidel cristià escolta l'Homilia Antiga sobre el Dissabte Sant que l'Església llegeix a la litúrgia de l'Ofici de Lectura: «Avui hi ha un gran silenci a la terra. Un gran silenci i solitud. Un gran silenci perquè el Rei dorm. La terra s'ha esgarrifat i ha restat immòbil perquè Déu s'ha adormit en la carn i ha ressuscitat

els qui dormien feia segles. Déu ha mort en la carn i ha desvetllat els de l'abisme».

Preparem-nos com Maria de la Soledat per a viure l'esclat de la Resurrecció i per a celebrar i proclamar —quan s'acabi aquest dia trist— amb l'altre mare, la Santa Església: Jesús ha ressuscitat tal com ho havia anunciat! (cf. Mt 28,6).